

VRAGEN-AVOND

6 juni 1969

Goedenavond, vrienden.

Bij het begin van de bijeenkomst wijs ik u er op, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Ik hoop dat u daarmee rekening zult willen houden? Deze avond is bestemd voor alle niet persoonlijke vragen, mits wij menen natuurlijk, dat wij die ook op verantwoorde wijze kunnen beantwoorden.

VRAGEN-AVOND

Ik zou gaarne met de schriftelijk gestelde vragen beginnen.

Vraag: Omgaan met scheppingskracht i.v.m. de huidige vrijere moraal.

Antwoord: Ik vraag mij af, of vrijere moraal wel iets met werkelijke scheppingskracht van doen heeft, maar ik zal trachten een antwoord te formuleren.

Scheppingskracht bestaat uit: a. vermogen, b. voorstellingsvermogen of fantasie, c. praktische vermogens voor toepassing en synthese. Zodra een van deze drie mogelijkheden ontbreekt, kunnen wij niet meer spreken van het toepassen van scheppingskracht. Er kan dan wel sprake zijn van scheppingsdrang, maar de berg zal dan wel een muis baren.

Wil men de scheppingskracht gebruiken, dan zal men ook in deze tijd moeten begrijpen: welke moraal ook geldt, ik zal altijd visie moeten hebben op datgene, wat in mijn schepping van belang is. Daarnaast zal ik de wil moeten hebben tot het creëren en ik zal voldoende inzicht moeten hebben in hetgeen ik wil bereiken, zowel als in eigen vermogens om een praktische toepassing tot stand te brengen. Ik voeg hieraan bij deze uitdrukkelijk de verklaring toe dat moraal met dit alles weinig of niets te maken heeft. Misschien denkt u aan hetgeen kan gebeuren bij afwezigheid van de pil, maar dit beschouw ik toch niet als menselijke scheppingskracht. Hier werken de wetten van de schepping en reageren de ingeschapen mogelijkheden en waarden van moleculen enz., zonder dat de mens daarop werkelijk invloed heeft. Men zou kunnen zeggen dat zelfs geen sterke binding met het menselijke willen op dit punt kenbaar wordt.

Vraag: Wat is de reden, dat wij ons vaak niets herinneren van vorige incarnaties? Hierdoor maken wij vaak fatale fouten.

Antwoord: U maakt misschien nu wel, volgens u, fatale fouten door uw onkunde op dit terrein, maar u vergeet daarbij, dat u bij een voldoende kennis omtrent uw voorgaande levens haast onvermijdelijk fatale fouten zou maken. U zou zich dan in de gemeenschap geestelijk zowel als materieel veel aanmatigen dat niet berust op hetgeen u nu bent en kunt, maar op hetgeen u eens geweest bent. Daarom alleen lijkt het mij reeds zeer goed, dat de mens zich van vroegere incarnaties niets of zeer weinig herinnert.

In de tweede plaats: Wanneer de incarnatie plaats vindt, wat dus enige tijd voor de werkelijke geboorte gebeurt, is die kennis wél aanwezig. In sommige gevallen speelt die kennis van het kind dan zelfs in het droomleven van de moeder een rol. Wanneer de geboorte zelf plaats vindt, is dit - lichamelijk - een zo ontstellende gebeurtenis, vergelijkbaar met een sterven, een betreden van een geheel andere wereld, dat het geboortetrauma de toegang tot dergelijke herinneringen bijna geheel verzegelt. Het betreft dan, zover het stoffelijk bestaat, in een deel van het bewustzijn, dat niet voor de redelijke processen toegankelijk is. Wat overblijft is een reeks van vage flarden die in de jeugdfantasie wel een grote rol kunnen spelen, maar die daarna toch langzaam verdwijnen onder invloed van de wereld, waarin men leeft.

Ten laatste dit: wanneer u zegt dat u nu fatale fouten maakt, zal dit nimmer alleen het gevolg zijn van een gebrek aan kennis omtrent eigen verleden. Want alle praktische waarden en mogelijkheden die in dit verleden bestonden, hebben meegespeeld bij de keuze van de huidige incarnatie - door de geest - en zijn door die geest verder nogmaals zo goed mogelijk als reacties, als gedragmogelijkheden, verankerd in het besef van de mens, die in de stof leeft. Men zou dus wel mogen stellen dat men in het heden beschikt over alle essentiële erkenningen van het verleden. Het wegvallen van de begeleidende vormherinneringen kan slechts gunstig zijn, omdat men hierdoor spontaner en juist in het heden kan reageren.

Vraag: Wanneer vindt die incarnatie dan plaats?

Antwoord: Kort na de bevruchting, bij het ontstaan van het framboosje wordt de keuze gemaakt. Het is a.h.w. het nemen van een optie op een huis, voor men verder daarmee is gevorderd dan de fundamenteën. Je komt dan regelmatig kijken en zal je, naarmate het huis verder groeit, je daarmee mee gaan bemoeien. In de praktijk vindt identificatie met de foetus plaats in de 6de à 7de maand plaats. De bindingen zijn echter reeds van de 3de à 4de maand zodanig sterk, dat men dit als een eigen leven gaat ervaren. De herinneringen en denkprocessen spelen dus in de laatste 2 à 3 maanden van de zwangerschap in de vrucht zelf een rol. Inductieve werkingen naar de moeder toe kunnen echter gemeenlijk, reeds van rond de 4de maand optreden. Men zou dit als een soort telepathische overdracht kunnen omschrijven.

Vraag: Komt de herinnering aan vorige incarnaties na de overgang weer terug?

Antwoord: Zij keert terug op het ogenblik, dat men de feiten en waarden van het vorige leven voor het eigen Ik voldoende in zich heeft geassimileerd. Men herinnert zich dan meer van het totale zijn. De vorm van vorige incarnaties is daarbij minder belangrijk dan u zich nu kennelijk voorstelt, maar zij worden weer beseft.

Vraag: Afdrijving na de 4e maand is dus moord?

Antwoord: Wanneer de zwangerschap dit stadium heeft bereikt, zal men afdrijving inderdaad als het vernietigen van een leven kunnen beschouwen. Voordien is het eerder een vernietigen van een mogelijkheid tot leven en dus zodanig niet zo ernstig. In de eerste 2 maanden, wanneer alleen een soort optie, maar verder geen werkelijke binding pleegt te bestaan, zou ik afdrijving, vanuit het geestelijk standpunt zelfs als onbelangrijk willen beschouwen. Het al dan niet belangrijk zijn op aarde wordt uit de aard der zaak voornamelijk bepaald door de daar geldende moraal. En moraal is een reeks van regels die de mens zich voorstelt als noodzakelijk voor een juist bestaan, waarbij hij de regels steeds weer verandert, maar eigen vasthoudendheid aan die regels en schuld bewustzijn bij het overtreden van de erkende regels altijd weer blijft handhaven.

Vraag: Is de vaagheid, waarmee vorige bestaansvormen worden herinnerd een kwestie van een bewustzijnsdrempel?

Antwoord: Wanneer tussen huidig - stoffelijk - leven en toestanden in het verleden een vanuit geestelijk standpunt gerekend voldoende harmonie ontstaat, zal in vele gevallen de erkenning van de geest op dit punt ook de afgegrensde en door geboortetrauma onderdrukte herinneringen stimuleren, zodat de mens dan, in een droomtoestand, zich delen daarvan herinneren kan. De beelden van de herinnering worden echter altijd aan de hand van huidig leven en erkennen geïnterpreteerd en als zodanig nimmer geheel juist.

Vraag: Hoe is het juiste verloop van de Wessac-bijeenkomsten? Wat gebeurt daar eigenlijk?

Antwoord: Op deze vraag kan ik moeilijk een antwoord geven. Zover u het weten mag, wordt het u regelmatig verteld, zodat ik dit nu niet hoeft te herhalen. De essentiële punten kan ik u echter, zeker in een openbare bijeenkomst, niet zonder meer vertellen. Ik hoop dat u daarvoor begrip zult hebben.

Vraag: Zijn de antwoorden, waarnaar door de wetenschap wordt gezocht reeds ergens in het AI bekend, voor zij hier verkregen worden?

Antwoord: In deze vorm is de vraag niet te beantwoorden. Ik stel de volgende formulering voor: Zijn de feiten die de wetenschap nu ontdekt, reeds in het AI aanwezig en kunnen eventueel elders geconcipeerd zijn of worden? In dat geval luidt het antwoord: alle mogelijkheden die ook maar voorstelbaar zijn voor u, zijn ergens in het AI aanwezig. Alle realisaties, die hier plaats vinden, hebben dan ook elders reeds plaats gevonden of zullen elders plaatsvinden, dit betekent dat niets werkelijk uniek is.

Vraag: Moet men in de wetenschap dan niet heel erg oppassen dat kennis en fantasie niet door elkaar worden gehaald, omdat deze elkaar in bepaalde grensgebieden overlappen?

Antwoord: In de wetenschap bestaan steeds weer fantastische ideeën die met de huidige middelen niet bewijsbaar of realiseerbaar zijn, maar later ongetwijfeld eens werkelijkheid zullen worden. Omgekeerd bestaan er nu z.g. bewezen feiten en stellingen in de wetenschap, die, zoals later met andere middelen bewezen konden worden, niet slechts onjuist, maar in feite gevolg van een primitief denken en benaderen zijn.

De wetenschap mag zich dus niet distantiëren van de fantasie, maar moet bij al haar fantasieën in de eerste plaats steeds weer uitgaan van het heden en hetgeen op grond van het heden realiseerbaar is. Op 't ogenblik, dat de wetenschap zich met fantastische veronderstellingen begeeft buiten de bestaande mogelijkheden, wordt zij in feite een filosofie. Uit deze op zich aanvaardbare filosofisch groeit, daar men deze wetenschap noemt, vaak een soort koppigheid, waardoor men tot stellingen, experimenten en handelingen komt, die maar heel weinig met de werkelijkheid gemeen hebben. Hierdoor worden mogelijke ontwikkelingen vaak gesaboteerd, stellingen belachelijk gemaakt die meer waard zijn dan de koppig verdedigde stellingen. Helaas wordt in deze tijd juist dat laatste maar al te vaak als de hoogste vorm van wetenschappelijkheid gezien. Ik zou hier willen zeggen: De wetenschapsman, die zich nu tracht te baseren op bv. de mogelijkheden van het jaar 2000, is een dwaas. Maar de mens die zijn concept van hetgeen in het jaar 2000 volgens hem wenselijk zal zijn, reeds vandaag en met de nu ter beschikking staande middelen tracht te benaderen, is een wijze en een waar wetenschapsmens.

Vraag: De formulering, die elders in het AI voorkomt, zal vrijwel nooit op de onze lijken? Is het juist te veronderstellen dat kennis van de huidige feiten ergens in het AI vooraf kan gaan of volgen?

Antwoord: Kennis en zelfs formulering zijn denkbaar. Daarbij is de formulering niet denkbaar in menselijke woorden, maar wel in de termen van het werkelijke concept. Zoals de voorstelling van bv. een atoomstructuur of een zonnestelsel overal gelijkelijk zal worden weergegeven. Ook mathematische concepten zullen in uitdrukking gelijk zijn, ook wanneer de formuleringen en benaderingen van vitale gegevens een andere zal zijn. In deze zin is de formulering wel overal vergelijkbaar, ofschoon de taal, waarin dit geschiedt en de symbolen die voor de uitdrukking en vastlegging verder worden gebruikt, natuurlijk sterk van elkander kunnen afwijken.

Vraag: Kunt u ook zeggen of van alle entiteiten die door dit medium hebben gesproken, er twee of meer zijn geweest, die wel tijdgenoten waren, maar elkander in de stof niet hebben gekend?

Antwoord: Daar rond 300 personen meerdere malen door dit medium hebben gesproken, kan ik dit niet zonder meer nagaan. Het is wel waarschijnlijk en mogelijk, daar zoiets heel vaak voorkomt. Het blijkt namelijk dat verwante geesten elkaar in de sferen haast onmiddellijk weten te bereiken, terwijl zij op aarde door allerhande bijkomstigheden gescheiden werden gehouden. Ik wil daaraan dan toevoegen, dat, zover die bijkomstigheden van economische en sociale aard zijn, zij vooral voortvloeien uit de behoefte van de mens om eigen bestaan en denken unieke aspecten toe te kennen.

Vraag: Volgens een recente tv-documentaire zou er geen verschil bestaan in de werking van natuurlijke en synthetische vitamine C. Door u werd echter enige tijd geleden gewaarschuwd tegen het gebruik van de synthetische soort.

Antwoord: Er zal gewaarschuwd zijn tegen een overmatig gebruik van de synthetische soort. Dat is inderdaad geheel juist, omdat bij de synthetische soort chemicaliën gebruikt worden die zich niet eerst in een organisme opgelost bevonden. Dit betekent dat de overigens geringe veranderingen die de vitamine voor een lichaam eenvoudiger opneembaar maken, niet aanwezig zijn. Kunstmatige en natuurlijke producten lijken weliswaar in structuur zeer op elkaar. Er zijn echter kleine afwijkingen die, wanneer men maar eerlijk wil zijn, men ook als chemisch constateerbaar toe zal geven. De eerste werking van beide is wel gelijk, maar vooral bij overmatig gebruik telt vooral de niet door het lichaam zonder meer te verwerken neerslag, die het synthetische product achterlaat, in tegenstelling tot de meer natuurlijke vitaminen, die veelal zonder verdere residuen door het lichaam geabsorbeerd kunnen worden. Vergelijk: helder, niet kalkhoudend water in uw wasmachine of sterk kalkhoudend water. In het eerste geval bereikt men hetzelfde resultaat als in het tweede, maar de machine zal er na enige tijd toch wel geheel anders uitzien. De kalkneerslag zal uw machine sneller doen verslijten. Dit geldt met vitaminen ook voor het lichaam.

Vraag: In Sleutels staat: wanneer je iets graag wilt, moet je er niet bij stilstaan. Wanneer je er onverschillig tegenover staat, gebeurt het juist. Maar als wij de 2de werkelijkheid bekijken, moeten wij het juist zeer intensief willen en dan gebeurt het. Wat is nu de juiste opvatting?

Antwoord: De juiste opvatting is: de 2de werkelijkheid ofwel onze persoonlijke wereld kan door onszelf geschapen worden. Onze wilsactie kan hierin dan ook een afgerond en voor ons reëel concept doen ontstaan, dat mogelijk zelfs onze relaties met de buitenwereld zal bepalen. Wat dit laatste betreft, heeft men echter gemeenlijk geen voldoende inzicht in noodzaken en mogelijkheden, zodat men het innerlijk ontstane concept gerust moet laten, opdat het zich harmonisch kan inpassen in onze stoffelijke wereld. Tracht men iets onmiddellijk in de eigen wereld tot werkelijkheid te maken, dan is het eigen gedrag vaak krampachtig, zal men geen rekening houden met vele factoren die normalerwijze haast onbewust worden beseft, opgevangen en gecompenseerd. Juist hierdoor zal men, dankzij deze krampachtigheid, het gewenste zelf door zijn gedrag onmogelijk maken en zichzelf frustreren.

Vraag: In welk opzicht kan men na de overgang meer van het leven kennen dan voor de overgang? Ik meen, dat het onze opgave is het leven te doorgronden. Wanneer de dood een vooruitgang is en de verlossing van beperkingen betekent, wat kan men dan in uw wereld meer beseffen dan in de onze mogelijk is?

Antwoord: Tja, bij ons kan men bijvoorbeeld weten waarom men een dergelijke vraag formuleert. In uw eigen wereld leeft u volgens uw eigen gevoel en concept onvolledig. Dit betekent dus, dat u aan uw eigen leven betekenis moet gaan toekennen, zelfs wanneer die niet zodanig bestaat, zodat u voor uzelf functies en waarden gaat uitvinden, die evenmin werkelijk zijn. Wanneer u overgaat is de verhouding tot anderen niet meer te baseren op aangenomen waarden, maar kan die alleen nog plaats vinden op basis van de eigen werkelijkheid. Dit betekent dat de belemmeringen - soms personae genoemd - tussen waarheid en droom wegvallen en hierdoor alleen reeds een eerlijker en meer reëel contact met anderen wordt bereikt, terwijl gelijktijdig een beter begrip voor de werkelijke waarden en betekenis van eigen wezen kan ontstaan. De bestaande belemmeringen en erkenningen van beperktheid zijn immers, net zoals de meeste voorstellingen van eigen belangrijkheid en deugden, gebaseerd op een vorm van zelfbedrog. Ik meen, dat dit reeds voldoende is.

Vraag: Wordt de mens beïnvloed door zijn voedsel?

Antwoord: Ongetwijfeld. De wijze, waarop u uw voedsel gebruikt is in de eerste plaats reeds bepalend voor uw eigen gezondheidstoestand en bepaalde lichamelijke processen zoals de stofwisseling. Vele voedingsstoffen bevatten bepaalde structuren van chemische, biologische of biochemische aard, die reacties in uw lichaam teweegbrengen en mogelijk zelfs hierdoor uw eigen reacties op de wereld kunnen beïnvloeden. Men kan dus wel stellen, dat de aard van de voeding invloed uitoefent op de mens.

Vraag: Na de overgang bestaat er wel een bepaalde binding tussen de mensen. Kan die ook bestaan tussen mens en dier?

Antwoord: Ja. Bij afhankelijkheid van een dier wordt het Ik geprojecteerd op, en zelfs vaak in de persoonlijkheid van de ander, de mens. Op het gebied, waarop de liefde wederkerig is, bestaat een harmonische band. Zolang deze aanwezig is, zal een blijvende binding mogelijk zijn. Dit betekent dat een dier, zolang de besefcondities een bestaan in een geestelijke wereld mogelijk maken - vaak een astrale sfeer - de genegenheidsbindingen behouden blijven, en wel sterker, naarmate de hechting tussen mens en dier sterker was.

Vraag: Veroorzaakt het doden van dieren karma?

Antwoord: Ik meen niet, dat het doden van dieren voor voeding op het menselijke karma invloed heeft, tenzij de mens concepten in zich bergt, waardoor het doden van die dieren voor hem slecht is, onaanvaardbaar wordt. Ik meen echter dat elk nodeloos en nutteloos doden, ook van dieren, door de mens zelf als een verspilling of lust zal worden ervaren en als zodanig karmische gevolgen met zich zal brengen.

Vraag: Ik heb toch als mens geen recht om wat dan ook te doden, ook een dier niet?

Antwoord: Indien dit uw opvatting is, raad ik u aan geen dieren te doden en ook geen deel te hebben aan dieren die door anderen gedood zijn. Indien het u echter gaat om de heiligheid van het leven, zo wijs ik u er op, dat ook, wanneer u planten eet - uitgezonderd vruchten, waarbij de plant zelf dus niet geschaad wordt en slechts nog niet ontwikkeld leven wordt genuttigd - u zich eveneens aan het nemen van leven schuldig maakt. Wat impliceert dat u niet kunt leven zonder leven te nemen. Ik stel daarom, dat het nemen van leven noodzakelijk is om te kunnen leven, maar voeg daaraan toe dat eenieder die leeft door het nemen van leven op een wijze die hij hoe dan ook voor zichzelf onaanvaardbaar acht, schuldgevoelens zal hebben en hierdoor karmische invloeden zal ondergaan.

Laten wij echter hieraan onmiddellijk toevoegen dat alle hoger leven alleen leven kan krachtens het leven, dat het vernietigt. Wil men van hieruit verder redeneren, dan zal men tot de conclusie komen dat voor ons alleen leven werkelijk heilig kan zijn, wanneer het aan ons ik evenwaardig is of door ons als zodanig erkend wordt. In dergelijke gevallen is alle doden, om welke reden dan ook, onmiddellijk karmisch schadelijk. Men zou kunnen zeggen, dat dit een in het Ik ingeschapen reactie is, waaraan het niet kan ontkomen. Zodra wij echter als lager erkend leven doden, is de eerste vraag wel, hoe wij zelf daar tegenover staan. Ik voeg hieraan onmiddellijk verder nog toe, dat het geen zin heeft anderen tot doden te bewegen, om zo de eigen handen schoon te houden. Wanneer u staatsman bent en anderen in oorlog tot doden beweegt, of zelf als consument van vleeswaren profiteert van het doden dat anderen doen, dan draagt u mede de aansprakelijkheid voor het doden, dat u door uw gedrag mede veroorzaakt hebt.

Vraag: Ik kan mij voorstellen, dat er verschillende levenstoestanden nodig zijn om het leven in zijn geheel te vormen. Ik kan zelfs geloven aan een tegengesteld Al, dat dus tegengesteld is aan de kosmos - stoffelijk - die wij kunnen zien. Kunt u aangeven, hoe de structuur van de geest anders is dan het leven, dat wij materieel kennen? Houdt de overgang naar een parallelle wereld ?

Antwoord: In uw zin betekent de parallelle wereld een materiële wereld, die desnoods beantwoordt aan andere, maar in wezen toch gelijkwaardige vormwaarden als uw eigen wereld. Het is in een sfeer niet het geval. Een sfeer mag u, wat mij betreft, wel als een parallelle wereld beschouwen, indien u daarbij dan maar stipuleert, dat geen van de condities en waarden of zelfs maar de dimensionale structuren, zoals u deze in eigen wereld kent, daarin nog van toepassing zijn. Het is dan ook onmogelijk een geheel juiste vergelijking te geven vanuit uw eigen wereld. Indien wij geest willen omschrijven, kunnen wij zeggen: De geest is een besef in zichzelf en t.a.v. de omgeving begrensd, dat reageren kan op invloeden uit de omgeving en kan communiceren met de omgeving, zonder daardoor in zijn begrensdheid bepaald te zijn. In uw wereld is de vorm bepalend en staat bij alle mogelijkheden voorop, zodat alle mogelijkheden van erkennen en leven daaruit voortvloeien. Daarin ligt het grootste verschil.

Vraag: Kunt u uitleggen, wat u onder een parallelle wereld verstaat?

Antwoord: Wetenschappelijk kan men dit moeilijk bezien, daar het bestaan van dergelijke werelden niet aantoonbaar of bewijsbaar is. Het geheel kan, zelfs bij wetenschappelijke hantering van logica en argumenten, daarom nimmer anders dan filosofisch zijn. Je kunt weten nooit vervangen door of aanvullen met een filosofie, zonder gelijktijdig datgene wat je weet, in zijn werkelijke betekenis voor jezelf te veranderen en onwerkelijk te maken.

Ik geef u mijn formulering voor een parallelle wereld:

1. Een wereld, niet vanuit de eigen wereld te bemerken of te zien, die qua gerichtheid, mogelijkheden enz., gelijkwaardig is aan de uwe.

2. Men kan als zodanig beschouwen een wereld, waarin andere dimensionale verhoudingen heersen, of een dimensie een geheel andere waarde heeft, mogelijk zelfs een reeks van dimensies die in wezen geheel gelijk zijn aan de in uw voorkomende werelden, echter zodanig anders gerangschikt, dat geen onmiddellijke communicatiemogelijkheid bestaat.

3. Als parallelle wereld kan men ook beschouwen elke wereld die naast de als werkelijk erkende bestaat of bestaan kan door het verschil van keuze op een punt met werkelijke keuzemogelijkheden, waardoor een differente ontwikkeling voorkomt die gebaseerd is op dezelfde grondwaarden. Elke wereld waarin de grondwaarden gelijk zijn of gemeenschappelijk werden geregistreerd met andere daarvan gescheiden werelden, kan als parallelwereld worden beschouwd.

Er zijn meerdere formulering mogelijk, die de term parallelle wereld aanvaardbaar maken.

Vraag: Kan men op grond van de formuleringen bv. de astrale wereld als een parallelwereld beschouwen?

Antwoord: Neen. De astrale wereld kent geen geheel eigen leven en geen eigen vormcondities. De astrale sfeer omvat slechts een amorfe fijnstoffelijke massa die middels inductie, vormen en gedachten uit andere werelden uit kan beelden, zonder dat deze op zichzelf in de astrale sfeer kunnen bestaan zonder energieën die er vanuit de andere werelden in worden gelegd.

Vraag: Wanneer men spreekt van causale gevolgwerelden en deze afzonderlijk beschouwt, is er dan sprake van een realiteit of niet?

Antwoord: Men kan hierbij desnoods nog zeggen, dat alle momenten als in serie voorkomende werelden met elk een geheel eigen waarde worden gezien. Want elke oorzaak is gelijktijdig een gevolg, en elk gevolg bergt in zich gelijktijdig weer oorzakelijkheid. De scheiding van deze waarden, lijkt mij dus neer te komen op een uiteen doen vallen van de momenten van het bestaan aan de hand van de betekenis, die zij schijnen te hebben. Het is een beschouwingswijze. Het is dus niet mogelijk hier reëel te spreken over parallelle werelden. Maar wij kunnen in onze beschouwingen bepaalde momenten of werkingen als afzonderlijke waarden zien, die, mits op de juiste wijze gerangschikt, zekere ontwikkelingen doen zien of zelfs een ontleden van verdere ontwikkelingsmogelijkheden mogelijk maken. Op grond van eigen standpunt kan men zo dus kennis vergaren omtrent de werkelijkheid, zolang men beseft dat het gestelde onderscheid niet in de werkelijkheid zelf berust, maar in de benadering van delen van die werkelijkheid door de beschouwer.

Vraag: En de tweede de werkelijkheid dan?

Antwoord: Dit is een voor het Ik reële wereld die betreden kan worden zodra alle binding met de zogenaamde eigen werkelijkheid tijdelijk wordt losgelaten – eigen = materieel. Het Ik beleeft en verandert dus in deze subjectieve wereld, waardoor na de terugkeer in de stoffelijke werkelijkheid bepaalde resultaten kunnen worden bereikt. De subjectieve wereld kan met de stoffelijke werkelijkheid sterk gelieerd zijn, als bv. bij pro-scopie. Maar dan is het niet mogelijk de technische middelen te vinden om deze werkelijkheid, of zelfs maar de gevolgen daarvan, te benaderen.

Hoe werkelijk het geheel dan ook is en hoe kenbaar de resultaten dan ook zijn, vanuit uw stoffelijke werkelijkheid zal men alle nog steeds als stelling, subjectieve wereldvisie e.d. moeten aanspreken.

Vraag: Mag ik terugkomen op de eerste vraag. Ik meen dat die opnieuw geformuleerd kan worden als: kan men als amusement gebruiken, die krachten en middelen in de natuur, die in de eerste plaats bedoeld zijn om leven voort te planten?

Antwoord: Indien u het zo formuleert, moet ik onmiddellijk antwoorden dat u kennelijk daarbij uitgaat van het standpunt dat dit in de natuur zelf niet zo is gelegen. De natuur heeft ongetwijfeld de bedoeling het ras te continueren, wel in de seksualiteit uitgedrukt, maar daarbij toch het lustelement op de eerste plaats gesteld. Dieren paren onder de frenesie van lust, die wel degelijk een genots- of amusementsaspect heeft. Het nageslacht is wel het gevolg daarvan, maar daarover denkt het dier niet na. Dat de mens over de gevolgen van de lust in deze vorm nu toevallig wel na kan denken, betekent nog niet, dat hij de dierlijke aspecten van eigen leven en de daarbij voorkomende functies nu opeens geheel anders moet gaan beleven en waarderen. Ik meen dat de mens in zijn poging zichzelf te onderscheiden van het andere leven - en daarmee misschien de illusie van een hiernamaals, dat beloning inhoudt, aan te meten - is gekomen tot een verwaarlozen van de kenbare feiten. Daar seksualiteit een amusements- en prikkelwaarde inhoudt, zal zij m.i. natuurlijk mede als daardoor bestemd zijn geschapen. Anders zouden deze waarden niet daarin aanwezig zijn.

Verdergaande moeten wij dus stellen: alles, wat de mens aan dit aspect van het leven verder aan betekenis toekent, komt dus voor zijn eigen rekening. Het is geen objectieve, maar in wezen een subjectieve waardering en kan als zodanig per persoon gelden, maar nimmer als algemeen geldend en zonder uitzondering juist worden gesteld. Ik voeg hieraan toe, dat de menselijke z.g. moraliteit, gezien de werkelijkheid, vaak zeer immoreel werkt, maar dat de mens zijn eigen immoraliteit t.a.v. de feiten nooit zal willen erkennen, omdat hij zijn moraal beschouwt als datgene, waardoor hij zich onderscheidt van en verheft boven de verdere schepping. Ik hoop, dat u mij dit niet kwalijk neemt. Wanneer u gelooft, moet u ook leven volgens dit geloof. Dit is een zuiver persoonlijke kwestie. Maar geloof is een niet bewijsbare waarde. U kunt dus nimmer van een ander eisen, dat hij precies hetzelfde zal geloven als u gelooft. Misschien kan hij dit niet eens. Dan hebt u ook niet het recht van anderen te verlangen, dat zij in hun leven t.a.v. de natuurlijke mogelijkheden die zij bezitten, de beperkingen toe zullen passen die u voor u, gezien uw geloof, juist acht.

Hier is verdraagzaamheid van het hoogste belang. Kunt u een ander er toe brengen uw geestelijk of geloofsstandpunt met u te delen, dan zal hij uw moreel standpunt als gevolg daarvan mede aanvaarden en zich vrijwillig aan de zo gevonden regels houden. Op het ogenblik dat u een ander niet kunt overtuigen van de juistheid van uw geloofsstandpunt - dus in wezen van de juistheid van uw persoonlijke interpretatie van mogelijkheden en waarden, die eventueel zouden kunnen bestaan - hebt u ook geen recht van die ander te eisen, dat hij meedoet. Er zijn verschillende punten in uw maatschappij, die mij persoonlijk zeer onaangenaam aandoen. Ik vraag mij steeds af, waarom iemand die voor zich gelooft, dat bv. seksualiteit alleen gebruikt mag worden om kinderen voort te brengen, zich nu ook onmiddellijk geroepen voelt zich bezig te houden met de gedragingen en gevoelens van anderen op dit terrein, terwijl deze niet dit geloof kunnen delen.

Ik meen, dat de mensen, wanneer zij zich bezig zouden houden met de concrete beleving van hetgeen zij geloven en de aan dit alles verbonden moraal, heel wat beter zouden doen dan nu, waar men door zich steeds weer bezig te houden met een algemene of publieke moraal, die men anderen op wil leggen, zichzelf boven de gestelde normen verheven acht en zich daaraan onttrekt. Om onze vriend Henri hier te citeren: vele mensen zijn zo voortdurend bezig anderen te leren, hoe zij goed moeten leven, dat zij op grond daarvan zichzelf hoogstaand genoeg achten om het anders te doen.

Ik heb niet te veel spreektijd meer, maar daar u geen vragen meer stelt, kan ik misschien nog even hierop verder ingaan.

Ik kan mij voorstellen dat iemand persoonlijk bv. gelooft dat God ergens aanwezig is. Voor hem is dit dan waar. Wanneer hij daaruit krachten kan putten, bewijst hij daarmee echter nog niet dat zijn beeld van God enz. nu juist is. Hij bewijst alleen, dat hij, door zijn beeld van God enz., over krachten kan beschikken.

Het is jammer, dat de mens vaak geen scheiding weet te maken tussen zijn voorstelling van de zaken en zijn eventuele resultaten. Hij stelt dus een oorzakelijkheid vast op grond van een geloof en meent de juistheid van geloof en gestelde oorzakelijkheid op grond van gevolgen te kunnen bewijzen. Dat is verkeerd. Een van die foutieve redeneringen die dit illustreren, is bv. het vaak gehoorde: er is een schepping, dus moet er een schepping en een Schepper bestaan, waarbij schepping in de eerste plaats betekent: een wereld.

Wij weten, dat de wereld, dat het Al, bestaat. Maar wij weten niet, of dit nu ook een schepping is in de zin, dat dit alles geheel gewild tot stand werd gebracht door iemand. Wij menen in onze wereld bepaalde wetten te kunnen constateren. Maar kan men nu redeneren: er zijn wetten, dus is er een bewustzijn dat die wetten heeft geformuleerd buiten ons om, er is een Schepper die tevens Wetgever is? Men weet dit niet werkelijk. Men gelooft het alleen. Je kunt nooit teruggaand redeneren zonder fouten te maken, vooral wanneer het punt, waarheen je terug tracht te redeneren, niet op zichzelf kenbaar, bewijsbaar, vaststelbaar is.

Ik pleit hier zeker niet voor het alleen nog maar wetenschappelijk denken - zoals sommige mensen plegen te doen - daar volgens mij het z.g. wetenschappelijke denken op zich ook een soort bijgeloof is, dat uitgaat van niet bewezen stellingen en deze aannemelijk tracht te maken door terug te redeneren, daarbij alle niet in de stelling passende waarden eenvoudig verwaarlozende. Ik wil echter wel pleiten voor een meer redelijk besef omtrent alles, wat geloof is. Geloof is in wezen een wijze van denken en gevoelen, onverschillig of dit geloof nu zuiver godsdienstig dan wel meer maatschappelijk van structuur is. Men vergeet dat het er in deze geloofsstellingen, deze theorieën, niet in de eerste plaats gaat om een feitelijke en onomstotelijke waarheid vast te stellen, maar dat er eerder naar wordt gezocht een voor het Ik aanvaardbare formulering omtrent de kenbare waarheid te vinden. Hieruit distilleert men dan de regels, wetten en normen, waarnaar men zal moeten leven.

Elke mens is enigszins anders. De waarheid die hij vindt, of het geloof dat hij heeft, zal dan ook steeds weer enigszins afwijken van dat van anderen. Het lijkt mij daarom niet mogelijk dat op grond van een geloof of stelling alleen een werkelijk voor eenieder aanvaardbare en altijd te handhaven regel of moraal kan worden verkondigd. Dat wij ons O.D.V. noemen, komt voort uit ons besef dat de mens niet zonder geloof kan leven, zeker niet in deze tijd, maar dat hij aan de andere kant moet leren dat er een groot verschil bestaat tussen een geloof, dat voor jou een persoonlijke waarheid is, en je materiële bestaan. In dit laatste leven anderen met hun persoonlijke waarden en behoeften. Zij hebben evenveel recht als u op hun geloof, hun eigen moraal, net als u op de uwe.

De mensen die de wereld willen verbeteren, vergeten steeds weer, dat je de wereld nooit beter kunt maken door anderen te onderdrukken, of beter te organiseren, tenzij je in de eerste plaats daadwerkelijk jezelf verbetert en organiseert. Je kunt een voorbeeld zijn en daardoor anderen overtuigen, maar wanneer je je alleen beperken moet tot beredeneren en daaraan verder weinig toe kunt voegen, dan moet je ook bereid zijn de ander het recht op het nemen van zijn eigen beslissingen te laten.

Het is voor ons niet zo moeilijk u ook hier bepaalde dingen als absolute waarheid te verkondigen, maar op het ogenblik dat ik dit ga doen, eis ik van u dat u aanvaardt wat ik zeg, ook zonder na te gaan hoe u zelf zich daarbij voelt, wat het voor uzelf betekent enz. Ik leg u dan mijn waarheid op. Ik stel dergelijke eisen niet, zoals de Orde een dergelijke eis nooit zal stellen. Ik leg u mijn eigen waarheid voor in de hoop dat u hierdoor in staat zult zijn uw eigen waarheid beter te formuleren.

Ik reageer volgens mijn waarden en zeg u, wat de juiste handelwijze volgens mij is, dus volgens wat ik ben, zou kunnen zijn, of zou kunnen doen. Ik zeg echter nooit dat u het nu ook precies zo moet doen. Ten hoogste zal ik stellen dat u het ook eens langs mijn methode kunt proberen. U leeft zelf, iedere ander mens moet ook zelf leven. U kunt zelfs niet voor een ander leven. U kunt het leven van een ander niet bepalen. U kunt hoogstens in uw eigen leven en met uw eigen levenswaarden, vanuit uzelf, een betekenis t.a.v. anderen tot stand zoeken te brengen.

Dat is het enige. Zodra je dit gaat begrijpen, word je ook veel verdraagzamer. Dan kun je veel meer hebben, dan kun je veel meer accepteren. Zodra je dit beseft, ga je niet meer vragen of het een misbruik van scheppingskracht wordt, wanneer men datgene wat volgens u voor het voortbrengen van nageslacht bedoeld is, gebruikt wordt voor genot. Dan zeg je doodgewoon: wanneer het genot schenkt, zal het welmede daarvoor bedoeld zijn, maar voor mij is dit genot niet aanvaardbaar, tenzij als eerste doel steeds weer de voortplanting geldt. Het is uw volste recht, zo te leven en te reageren. Maar zodra u dan zegt: degene die in de eerste plaats het genot zoekt, doet dus verkeerd. Want dan neemt u aan, dat deze ander uw opvatting, uw denkwijzen, als juist zal moeten aanvaarden. Je kunt wel zeggen: ik zou het zo niet doen. Maar je kunt nooit met zekerheid beweren dat de wijze waarop een ander iets doet of ziet, verkeerd is, tenzij dit demonstreerbaar is, niet op grond van veronderstellingen, maar op grond van feiten. Zelfs dan heeft u alleen het recht dit tegen anderen te stellen, wanneer u zelf het beter kunt, of voor die ander onmiddellijk een beter resultaat bereikbaar kunt maken.

Daarom acht ik het van groot belang, dat men zo verdraagzaam mogelijk is. Daarom acht ik het van het grootste belang, dat men leert een onderscheid te maken tussen hetgeen men denkt of gelooft, en datgene wat men bewijzen kan door het te manifesteren.

Ik geloof, dat u het mij niet kwalijk kunt nemen dat ik juist dit duidelijk heb gesteld. Het is een van de meest essentiële punten van de O.D.V. Er zijn vele godsdiensten. In al die godsdiensten ligt iets van de mensheid, het menselijk besef omtrent de eeuwigheid, de zin der dingen, het 'andere'. Die formuleringen zijn niet zo belangrijk. Zij hebben wel bepaalde waarden gemeen. Laten wij ons dan eerst maar eens met die gemeenschappelijke waarden bezighouden, die kennelijk het wezen en denken der mensheid het beste benaderen en niet vechten over de mogelijke verschillen.

Elk mens heeft recht op zijn eigen formuleringen en interpretaties. Zoek liever naar datgene dat de mensen gezamenlijk groter en beter kan maken door zelf groter en beter te zijn, zonder anderen daarbij gelijktijdig tot je slaven te willen maken. De meeste mensen die menen dat zij het goed weten, zijn op grond daarvan zonder meer geneigd anderen als onmondigen te beschouwen.

Ik zeg echter: elke mens is op zijn eigen wijze mondig en heeft het recht op eigen wijze te denken, te handelen, te reageren, indien anderen hierdoor geen schade lijden. Dit geldt zelfs, indien hetgeen de ander denkt en doet vanuit mijn standpunt, verkeerd is. Eerst wanneer die ander aan medemensen zijn visie, acties en beslissingen op gaat leggen, zonder dat zij daarin enige zeggingsmogelijkheid hebben, zal ik misschien ingrijpen, en dan nog niet om de ander te bekeren, maar slechts om voor eenieder de mogelijkheid zijn eigen innerlijke waarheid te beleven, te behouden. Ik geloof in een zo groot mogelijke persoonlijke vrijheid, daarnaast geloof ik ook in de noodzaak bij een leven in een gemeenschap bepaalde regels te volgen. Ik meen echter, dat die regels steeds een minimum moeten bevatten van dwang, opdat de mensen in een zo vrij mogelijke samenwerking en met een zo vrij mogelijk begrip van elkander kunnen leven.

En hiermede wil ik dan mijn bijdrage beëindigen. Ik dank u voor uw aandacht.

Goedenavond.

TWEEDE GEDEELTE
BEANTWOORDEN VAN VRAGEN

Goedenavond, vrienden.

Ook dit tweede deel is bestemd voor de vragen, die u nog stellen wilt.

Vraag: Kunt u vertellen, wat de vierde dimensie is?

Antwoord: Zeker. Een vierde dimensie is een voor u niet voorstelbare afmeting, die u als richting onder een hoek van 90° kunt stellen t.a.v. de andere gekende richtingen, zonder dat zij daarmee gelijk valt. Een vierde dimensie betekent dan ook een uitbreiding van de waarden en mogelijkheden die tot uiting komen in de gekende dimensies op zodanige wijze dat zij - de 4de dimensie - als een afzonderlijke mogelijkheid of eigenschap binnen de eerste drie dimensies kan worden beschouwd, zonder dat hiermee de meetbare eigen waarde van de 4de dimensie teloor zou gaan. Er zou dus een reeks van drie-dimensionale stelsels op voor de mens denkbare en beleefbare wijze kunnen worden geconstrueerd, zonder dat zij meer dan twee dimensies gelijk hebben en deze zouden dan naast elkander kunnen bestaan in één en dezelfde wereld.

Vraag: Bestaan de inspiraties van bv. kunstenaars al?

Antwoord: De inspiratie van de kunstenaar is een plotselinge en persoonlijke visie op iets wat reeds mogelijk is of bestaat in eigen wereld, zodat hij dit tot uitdrukking kan brengen als een zuiver persoonlijke waarde, gelijkende op, maar niet volkomen gelijk zijnde aan hetgeen hij gevonden heeft, in zich of buiten zich. Dit is reeds volkomen waar. Maar als u het nog anders wilt uitdrukken: de inspiratie van de kunstenaar is het ene ogenblik, waarop hij begrijpt, waaraan hij zijn zweet in de volgende periode kan wijden.

Vraag: Edwards geneest mensen. Doet hij dit zelf of heeft hij hulp van de andere kant?

Antwoord: Hij werkt met bepaalde krachten die tot de sferen behoren, ofschoon zijn voorstelling daarvan niet geheel juist is. Om het eenvoudig te zeggen: Edwards is de stimulator voor bepaalde genezingsprocessen, soms door de mens zelf tot stand gebracht aan de hand van suggestie, soms als gevolg van waarden vanuit de geest naar die mensen geprojecteerd, soms door een mengsel van beide. Hij doet dit zonder zelf precies te weten wat hij doet, zodat hij daarvoor, om er mee te kunnen werken, verklaringen heeft geaccepteerd die in zich niet geheel juist zijn.

Vraag: Het voornaamste is toch wel een groot vertrouwen in hetgeen hij doet?

Antwoord: Ongetwijfeld. Dat wat je altijd nodig hebt, is zelfvertrouwen. Een mens die iets wil doen zonder voldoende zelfvertrouwen te hebben, zal over het algemeen falen of minder bereiken dan mogelijk zou zijn. Naarmate je meer zelfvertrouwen hebt, kun je de krachten en mogelijkheden die je bezit, beter gebruiken, zonder de eigen energieën aan angst en voorbehoud te verspillen.

Reactie: Dat riekt naar de vierde dimensie.

Antwoord: Ik heb nooit geweten dat er aan de vierde dimensie een luchtje zat. In het eigen denken bestaan geen andere richtingen of gerichtheden dan de 'dimensies' die je t.a.v. elkander binnen jezelf kunt onderscheiden. Wat bv. Edwards doet - en wat mensen met veel zelfvertrouwen heel vaak doen - of zij het nu beseffen of niet - is niets anders dan het gebruik maken van de in het Ik gelegen capaciteiten, zonder de beperkingen te kennen die de rede daaraan meestal oplegt.

Vraag: Hebben de kleuren van verschillend edelstenen die volgens de astrologie bij menstypes passen, betekenis, zoals de kleuren van het licht, waarover men wel spreekt?

Antwoord: De stenen hebben een verschillende kristalstructuur met een eigen vermogen tot weerkaatsing, resonantie en breking t.a.v. bepaalde invloeden. De steen reageert hierdoor, ofschoon niet bewust, op de uitstralingen en gedachten van de mens zelf.

Een wisselwerking tussen beide typen van kristallen en bepaalde typen van mensen zou dus inderdaad mogelijk zijn. Maar ik meen dat de grote waarde die aan bepaalde soorten van stenen wordt gehecht, niet uit feitelijke erkenning of astrologische berekeningen stamt, maar eerder uit het bijgeloof van vroeger, toen men immers niet wist wat edelstenen waren, of hoe zij tot stand kwamen en men daardoor aannam, dat zij bijzondere, soms bijna goddelijke eigenschappen konden bezitten.

Reactie: Toch treffen wij ze in de kerk aan als gebruiksvoorwerpen.

Antwoord: Indien wij alles wat in kerken voorkomt zouden willen ontleden op de feitelijkeheid, blijft er zo heel weinig van over.

Vraag: Wat kunt u ons aanraden om ons zelfvertrouwen te vergroten?

Antwoord: Begin steeds met kleine dingen, waarin je dus eenvoudiger kunt slagen. Je zult dan steeds een stapje verder gaan, zonder aan je vermogen te twijfelen en komt zo tot de grotere prestaties, die je achteraf dan wel - maar eerst nadat het gebeurd is - met enige bewondering voor jezelf, als iets bijzonders constateert.

Vraag: Waaronder rangschikt u proscopie?

Antwoord: Het voorzien baseer ik op de voor een mens mogelijke erkenning van de tijd als een vaste meetbare waarde, waarin hij op grond van de nu bestaande tendensen uit de vele mogelijkheden een keuze van de juiste ontwikkelingen weet te doen en wel t.a.v. die waarden en momenten, waarmede hij zelf harmonisch op enigerlei wijze verbonden is. Hij zal zo deze dingen kunnen erkennen en omschrijven.

Telekinese is iets, wat men de uitstulping in podevorm van een deel van de eigen levenskracht kan noemen. Men spreekt dan vaak over de uitstoting van plasma: rectoplasma of protoplasma. De mens beschikt over kracht en substantie op astraal niveau, die onder zekere omstandigheden buiten het gekende stoffelijk lichaam kunnen worden gericht en gebruikt en dan als een niet onmiddellijk zichtbaar ledemaat kan dienen. De vorm is dan die van een onzichtbare tentakel of pode, die over betrekkelijk grote afstand kan worden uitgestrekt. Daar deze pode t.a.v. de normale materie bestaat uit een vorm van fijne stof met veel energetisch vermogen, kan zij prestaties leveren, die aan het schijnbaar normale kunnen van de mens, die werkt met spieren, te boven gaan.

Indien u telekinese nader onderzoekt, zult u ontdekken dat de meeste spontane telekinetische verschijnselen worden veroorzaakt door hysterische mensen, die kennelijk dus onder een zekere spanning verkeren of bepaalde energieën over hebben. Niet bewust, maar geleid door de gevoelens worden die krachten dan gebruikt en gericht. Iemand zou de kamerdeur eigenlijk met kracht dicht willen smijten, maar kan de kamer niet uitgaan met goed fatsoen. De pode wordt uitgestulpt en de deur vliegt opeens met een slag dicht. Niet omdat zij dit bewust deden, maar omdat zij dit gevoelsmatig wensten en door de beschikbare kracht, uitgestulpt als pode, zelf hebben waar gemaakt. Natuurlijk zijn er mensen, die dergelijke krachten ook meer bewust kunnen gebruiken. Telekinetische verschijnselen worden echter zeer zelden en dan nog alleen middels de astrale sfeer vanuit de geest geproduceerd. Dit vergt veel kracht, tenzij men eerst van een mens de kracht kan lenen, zodat zij a.h.w. en vergelijkender wijze gezegd, werken met uw handen.

Vraag: Is het schrijven met een griffel tussen twee leien dan iets, waarbij gebruik wordt gemaakt van de kracht van je persoonlijkheid?

Antwoord: Dat zal meestal het geval zijn, wanneer het fenomeen t.m. echt is. Het is namelijk een van de fenomenen die op de meest eenvoudige wijze vervalst kunnen worden. Het is een proef die zelfs beginnende goochelaars kunnen volbrengen. Ik meen dat men op het ogenblik zelfs de truc kan kopen voor rond fl.75. Het hoeft echter geen vervalsing te zijn. Indien het verschijnsel echt is, zal daarvoor dus de kracht van een aanwezig medium, of de levenskracht van aanwezige personen worden gebuikt.

Hierop is één uitzondering denkbaar: dat een aantal natuurgeesten erbij betrokken is. Maar je kunt nooit één enkele natuurgeest zover brengen dat hij schrijft - de griffel doet gaan - en gelijktijdig de letters vormt, daarvoor zou je er reeds t.m. twee nodig hebben.

Vraag: En materialisatie?

Antwoord: Meestal gebeurt dit: een geest bouwt een krachtveld op, al dan niet met hulp van menselijk fluïde. Dit kan dan verdicht worden. Uit de delen van de lucht - partikels - kun je dan rond het veld een soort korst scheppen, die zichtbaar is. Heb je tijd en kracht genoeg, dan wordt het nu eenvoudiger de leegte binnen deze schil meer materieel op te vullen, waardoor een redelijke imitatie kan worden bereikt van de mens, waarbij echter zelden het geheel van organen enz. geheel wordt geïmiteerd.

Vraag: Hoe spreekt men dan?

Antwoord: Middels het opgebouwde lichaam, wanneer men beschikken kan over een blaasbalg, stembanden en een klankruimte. Maar je kunt de stem eenvoudig tot stand brengen door een soort membraam te maken - dat dus niet eens zichtbaar hoeft te zijn - dat vibratie aan de lucht kan overdragen.

Vraag: Maar het geheim is nog niet bekend?

Antwoord: Ik denk dat het reeds deels bekend is sinds het ogenblik, dat meewerkende met zeer sterke magnetische velden, in het veld een concentratie van waterdamp op zal treden - toen door een fout de lucht in de ruimte zeer vochtig was geworden - en deze damp een schelpachtige vorm aan zag nemen, die kennelijk was aangepast aan de vorm van het voortgebrachte veld, daar men zelfs de lijnen van de vier aanwezige polen daarin terug kon vinden. Het experiment is voor herhaling vatbaar en ik neem aan, dat men ze ook wel zal herhalen. Zeker is, dat men het verschijnsel dus wetenschappelijk heeft geconstateerd.

Vraag: U zegt dat materialisaties een schil zijn. Kathie King was echter kennelijk een volledig wezen. Was zij dan van vlees en bloed?

Antwoord: Ik zal mij hierover niet uitspreken, maar wijs er op, dat volgens het door mij gestelde, een volledige of bijna volledige opbouw wel mogelijk is. Het is dan het gevolg van cumulatieve effecten over langere termijn, mede veroorzaakt door grote regelmaat in de experimenten. De astrale matrix wordt dan steeds vaster en kan steeds eenvoudiger en vollediger in stand worden gehouden.

Vraag: Kunt u zeggen, waarom de Papoea's een geheel ander uiterlijk hebben dan omringende volkeren? Waar komen zij eigenlijk vandaan?

Antwoord: De Papoea's zijn een ouder ras dan de omringende volkeren. Indien wij het precies na willen gaan, behoren zij reeds tot de tweede helft van het bestaan van Lemurië. In deze periode vindt een separate ontwikkeling in twee delen van het imperium plaats. Wij vinden in het z.g. oostelijke deel dan resten van verspreide stammen met ongeveer gelijke kenmerken als op de Sandwicheilanden en een deel van de Fiji-eilanden. Overigens treffen wij soortgelijk uiterlijk ook nog aan bij bepaalde bergstammen van India en Pakistan - de huidskleur is hier iets anders. Soortgelijke rassenkenmerken treffen wij aan in delen van Afrika. Hier betreft het veelal kleinere stammen, gedomineerd door de omgeving en met enige vermengingskentekenen. De inboorlingen van Australië hebben eveneens gelijksoortige kenmerken. Het is dus aanvaardbaar, dat wij hier te maken hebben met delen van een en hetzelfde ras, een bepaald mensentype waarbij de ontwikkeling wel enige verschillen heeft, veroorzaakt door de tijd heen, maar waarbij dezelfde basis nog steeds kenbaar is. Let wel, de gelijkheid ligt niet in het behaalde peil van beschaving, maar in algehele lichaamsbouw, schedelvorm, enz.

Vraag: Dus zij zijn niet van Atlantis?

Antwoord: Neen, uit de periode van Mü, waarin het land in twee delen werd gesplitst. Het zuidwestelijke deel heeft zich via Afrika naar de eilanden uitgebreid. De bevolking hiervan werd tot de heersende kaste van Atlantis in de eerste periode.

Door de verandering van woonplaats enz. heeft dit deel een zeer sterke reeks van mutaties doorgemaakt. Het oostelijke deel van het rijk kende niet zoveel verandering, waardoor het type langere tijd ongeveer gelijk blijft. Het rijk vervalt ook hier, maar de groepen blijven meer bijeen en kunnen zich beter handhaven, zodat wij hier in feite zelfs lange tijd pre-cro-magnon-typen aan blijven treffen.

Vraag: Zijn dergelijke volkeren nu sensitiever dan Europeanen?

Antwoord: In zekere zin. Door een andere levenswijze zijn zij veel gevoeliger voor natuurkrachten. Zij hebben door hun leefwijze geleerd meer van de kleinste tekenen in de natuur bewust in zich op te nemen. Zij zijn verder meer gericht op wat men bij u inspiratie zou noemen. Zij kennen vele magische gebruiken en aanvaarden daardoor gemakkelijker mogelijkheden en krachten die de beschaafde mens afwijst of weigert te beseffen. Je kunt echter niet zeggen dat zij daardoor nu zonder meer begaafder zouden zijn. Zij gebruiken hun middelen anders en komen daardoor zelfs tot een zekere geremdheid t.a.v. een wijze van leven en denken, zoals de beschaafde mens van heden pleegt te kennen.

Vraag: Kunt u de twee gesplitste delen van Mu geografisch kenschetsen?

Antwoord: Na de scheiding: vanuit Eritrea naar het noorden toe, omvattende de eilanden, enz. het oostelijke deel. In het zuiden vanaf Madagaskar door het binnenland van Afrika - waar delen van geloof en beschaving nog zeer lange tijd bij de negers bewaard zijn gebleven en wij ook nog verwante rassen aantreffen als bv. bosjesmannen - trok men vanuit de Afrikaanse kust naar het westen, vond eilanden die men tot kolonie maakte en later zelfs als afzonderlijk rijk bewoonde. Daar werden door vermenging, straling en dergelijke invloeden, sterke genetische veranderingen tot stand gebracht in vooral de heersende kaste, die naar dergelijke kentekenen werd geselecteerd, dit werd het rijk Atlantis. Westelijk Mu werd teruggedrongen en verviel snel tot barbaarij. Het oostelijk deel van het rijk behield zijn vorm van samenleving langer, maar deze werd daar steeds orthodoxer en zo steeds meer steriel. Andere volkeren kwamen op - de voorvaderen van de Maleiers - en droegen ertoe bij, dat het rijk uiteenviel. De meest behoudende groepen werden geïsoleerd.

Vraag: Men schijnt in Afrika onlangs restanten gevonden te hebben van een mensensoort met een veel grotere breincapaciteit dan de huidige. Houdt dat hiermede verband?

Antwoord: Alleen indirect, het betreft hier geen echte lemuriërs. Er zijn echter in die periode meerdere afwijkende vormen en tussenvormen geweest van de mens, die sindsdien teloor zijn gegaan. Er zijn bv. reuzen geweest, die gemiddeld 2.50 tot 3 meter groot waren. Deze mensen waren door hun grootte wel snel, maar konden zich niet zo gemakkelijk aanpassen aan anderen. Zoals u weet 'deugen' de mensen niet, wanneer zij anders zijn. Dit veroorzaakte een strijd van alle groepen tegen deze afwijkende groep, die niet zo groot was, waaraan zij ten onder gingen. Overigens: een grotere hersenpan zegt nog niets over de hersenmogelijkheid. Anders zou elk genie een waterhoofd moeten hebben.

Vraag: Bestonden er in het hyperboresche tijdperk reeds mensachtige wezens?

Antwoord: Dat hangt ervan af, wat u mensachtig noemt. Indien u de simiaanse ontwikkelingen als mensachtigen wilt aanvaarden, is het antwoord ja, want in die dagen leefden de voorvaderen van die groepen. In die periode waren er echter nog geen wezens die een al gehele en bewuste beheersing over hun instincten hadden en daardoor zonder leiding van anderen tot een beheersing van hun milieu wisten te komen. In deze zin waren er dus nog geen mensen.

Nemen wij echter aan, dat de voorvaderen van de mensen reeds met die naam kunnen worden aangesproken, ook al waren zij nog sterk gebonden aan instincten, milieu, was er gebrekkige zelferkenning enz., dan waren er wel mensen, het is meer een kwestie van naamgeving. Maar van een menselijke geest spreken wij over het algemeen eerst, wanneer een zekere losheid van de groepsgeest en groepsinstinct-bindingen bestaat. De erkenning omvat dan niet alleen meer de relatie van het milieu tot het ik, maar ook eigen plaats en invloed in het milieu. Dit laatste wordt eigenlijk pas in de eerste periode van het toen nog verenigde Mu bereikt.

Men was toen nog wel sterk door zijn instincten gebonden, terwijl rituelen nog door de groepsgeest werden bepaald, maar het besef was reeds vrij genoeg om eigen relatie met de maatschappij en eigen werking op die maatschappij te beseffen. Werkelijk vrije mensen waren eigenlijk eerst de gemuteerde Atlanten.

Vraag: Dus de geest is het product van het aardse leven?

Antwoord: Dat niet, maar het besef van die geest is wel degelijk mede het product van leven en beleven op aarde. Wat wil zeggen, dat je in een stoffelijke vorm als geest eerst dan redelijk zelfstandig op kunt treden, wanneer je - als volwaardige geest zelfs - voldoende ervaring met stoffelijke voertuigen hebt om de waarde van de stoffelijke vorm, ook qua milieu, werking, mogelijkheid enz. enigszins te begrijpen. Voor degenen die zich graag ergeren: het betekent dat u in uw vorige stoffelijke levens niet allen prinsen, prinsessen of priesters e.d. bent geweest, maar waarschijnlijk ook apen, leeuwen, slangen, brulkickers e.d. U zult dus altijd in vorige levens ook lagere levensvormen bekleed hebben.

Vraag: Wat gebeurt er bij waterstaren, waarbij men in de toekomst kan zien?

Antwoord: Waterstaren, kristalkijken e.d. berusten allen op het bereiken van een absolute concentratie door vermoeiing van de optische zenuw, waarbij het gestelde doel bepalend wordt voor de reacties die men geestelijk zal ondergaan op het ogenblik dat de bewustzijnsdrempel zover verhoogd is, dat de normaal optredende prikkels voor het bewustzijn geen grote rol meer kunnen spelen. De beelden die men meent te zien, zijn projecties van het innerlijk besef. De mens projecteert zijn voorstellingen overigens voortdurend in de wereld rond hem. Wanneer hij dit in zijn medemensen doet, valt het hem veelal niet zo op; wanneer hij ze in water ziet, meent hij echter opeens dat het iets bijzonders is. Het treurige is steeds weer, dat de mensen die zich er op verheffen een groot doorzicht te hebben in zaken, te weinig dóórzicht hebben om zichzelf te doorzien. Zij zien daarom de werkelijkheid zelden daar zij in alles, wat zij menen te doorzien, gemeenlijk slechts zichzelf zien.

Vraag: Is het mogelijk om zonder angst te leven?

Antwoord: Mogelijk wel. Maar het schijnt voor de meeste mensen moeilijk te zijn omdat zij in principe reeds bang zijn voor zichzelf en deze angst voor eigen Ik en onvermogen op zoveel dingen in de wereld plegen te projecteren, dat zij geen rust meer vinden met zichzelf. De mensen vrezen zichzelf, omdat de meesten onder hen zichzelf zo weinig vertrouwen, dat zij menen hun gehele buitenwereld niet te kunnen vertrouwen. De mens verwacht steeds weer dat de wereld - en ook het eigen gedrag - zal beantwoorden aan voorstellingen, die hij zich maakt en niet zal reageren op de feiten en de werkelijke noodzaken.

Vraag: Hebt u zelf angst?

Antwoord: Neen. Anders zou ik u dit alles niet naar uw hoofd gooien.

Vraag: Waar komen dan begrippen als aardgebonden geest e.d. vandaan? Die hebben toch wel angst. Ik zeg niet, dat u dat bent...

Antwoord: Dank u. Pot voor meneer. Dwaalgeesten, aardgebonden e.d. - mits zij reële geesten zijn, want soms zijn het vormen die door mensen geschapen zijn - zijn entiteiten die nog steeds weigeren de waarheid omtrent hun eigen wezen te aanvaarden. Hun situatie is te vergelijken met die van een man die op receptie bij de koningin staat en voelt, hoe knoop na knoop van zijn bretels het begeeft. Zo iemand hoort en ziet niets meer. Hij leeft alleen nog maar voor die twee draadjes, waaraan de laatste knopen vast zitten. Hij ziet de werkelijkheid niet meer. U kunt zich misschien aan de hand van dit toch wel ernstig gemeende voorbeeld misschien voorstellen, dat de angst te kort te schieten bij het beeld dat men zich van zichzelf heeft gemaakt, het onmogelijk maakt iets anders te zien dan het gevaar dat dit zal gebeuren? Dan kunt u ook begrijpen, hoe een geest zo bang kan zijn, dat de waarheid omtrent zijn werkelijk wezen en leven aan de dag zal komen, dat hij daarop geheel geconcentreerd raakt en niets anders meer wil aanvaarden.

De bevrijding van een dergelijke geest is juist hierdoor vaak zo moeilijk, het is natuurlijk niet werkelijk zo belangrijk, of de pantalon nu wel iets zakt of niet. Maar het idee dat op elk ogenblik er iets kan gebeuren waardoor je voor gek komt te staan, belet je de eenvoudigste maatregelen te nemen.

Vraag: Maar ik kan mij wel voorstellen dat iemand, die bv. kanker heeft, en weet dat zij ongeneselijk is, zal toch zeer terecht bang zijn?

Antwoord: In de eerste plaats is dit geen angst meer, maar een erkenning van feiten. De angst komt eerst naar voren wanneer die mens alle nog niet gerealiseerde mogelijkheden gaat overdenken en het ergste gaat veronderstellen. Daarom zijn er mensen die alleen maar denken dat zij kanker hebben, vaak veel banger zijn dan degenen die werkelijk deze kwaal hebben en het weten. De kern van de vraag ligt hier in het aanvaarden van de toestand, zoals die nu is. Dat hoeft men niet aangenaam te vinden, naar zodra je de feiten aanvaardt, ben je niet werkelijk bang meer. Degene, die bv. de zekerheid dat hij of zij aan kanker lijdt, kan aanvaarden, zal daardoor zelfs vaak in staat zijn de verschijnselen aanmerkelijk te verminderen en zal zijn gedrag en behoeften aanpassen aan de noodzaken van het heden. Hierdoor zal hij prettiger en bewuster kunnen leven dan u zich misschien voor kunt stellen.

Toch zijn zelfs hier in de zaal mensen die u kunnen getuigen dat mensen, die jarenlang weten dat zij kanker hebben, beseffen, dat deze fataal zal worden, normaal door kunnen leven, zover hun lichamelijke toestand het toelaat. Zelfs blijkt, dat dergelijke mensen in wezen geestelijk gelukkiger en actiever zijn, dan vele mensen die slechts aan imaginaire kwalen lijden.

Ik hoop hiermee aangetoond te hebben, dat een toestand hoe onaangenaam ook, op zich geen angst hoeft voort te brengen. Men vreest in feite nooit het nu bestaande onaangename, maar eerder het nog niet waar geworden mogelijke. Anders gezegd: angsten zijn zelden op feiten, maar haast altijd op nog niet reële voorstellingen gebaseerd. Ik maak een enkele uitzondering: de instinctieve reacties, veroorzaakt door de drang tot zelfbehoud, ofschoon deze geen werkelijke innerlijke angst zijn, maar eerder een uitschakeling van het denken en de beheertheid van eigen handelen inhouden onder cortexale invloeden.

Vraag: Maar pijn dan?

Antwoord: Zodra een pijnprikkel reëel te zwaar wordt voor het zenuwstelsel, ontstaat een kortsluiting, dit betekent dus ofwel een algehele bewusteloosheid, dan wel een tijdelijke ongevoeligheid van een lichaamsdeel. Vergelijk: de inslag van een kogel in het menselijk lichaam veroorzaakt geen bewuste pijn. Er is wel een schok, maar de pijn komt eerst later, wanneer het zenuwstelsel zich zover heeft hersteld, dat een pijnimpuls weer kan worden doorgegeven. De pijn die erger is dan alles, is wel de angst voor de pijn die komen zal. Hieraan legt het zenuwstelsel immers geen beperkingen op, zodat hier de mogelijkheid tot lijden en daarmee tot vrezen bijna oneindig dreigt te worden.

Vraag: Wat is het tegenovergestelde van angst? Hoe kan het bestreden worden?

Antwoord: Het tegendeel is geen moed, want werkelijk moed is slechts overwonnen angst. Ofschoon ik toegeef, dat men op deze wereld van u vaak iets moed noemt, wat alleen maar stomiteit is. Het werkelijke tegendeel van angst is, volgens mij, eerder aanvaarding. Iemand, die steeds weer het heden aanvaardt, daarvan uitgaat en er het beste van maakt, zal zelden bang zijn voor morgen, omdat hij te druk bezig is met vandaag. Iemand echter die zich voortdurend bezighoudt met alles wat er mag en zou kunnen gebeuren, is vandaag bang voor morgen en mist zo de mogelijkheden die vandaag bestaan. Hij zal dus onder steeds grotere spanningen gaan leven en zo steeds angstiger en ongelukkiger worden. Wilt u angsten leren bestrijden, leef dan met de dingen die er vandaag zijn, maak van vandaag het beste wat u ervan maken kunt en laat morgen maar op zichzelf zorgen.

Vraag: Als het milieu, bv. de maatschappij, geheel onaanvaardbaar is geworden, wat moet je dan doen? Dan kun je moeilijk nog zeggen: ik aanvaard het. Dan kun je alleen nog maar zeggen: ik breek het af. Ik...

Antwoord: Bent u dan bang voor de maatschappij?

Reactie: Beslist niet!

Antwoord: Dan is mijn antwoord: wanneer die maatschappij u niet bevalt, moet u zich allereerst vragen, in hoeverre u zonder die maatschappij kunt bestaan. Zo u dit niet mogelijk is, zult u de maatschappij zover noodzakelijk moeten aanvaarden, er het beste van moeten maken. U zult zich er dan aan kunnen onttrekken op al die punten, waar zij voor u onaanvaardbaar is en vermeden kan worden. Een je onttrekken aan de maatschappij is vaak moeilijk. Hoe ver men hiermee kan en wil gaan, is steeds weer een persoonlijke kwestie.

Toch wil ik een antwoord geven, dat bijna altijd opgaat: Stel geen eisen aan de maatschappij, die niet berusten op uw eigen prestatie in en voor die maatschappij. Erken geen regelingen en verplichtingen van die maatschappij dan die welke noodzakelijk zijn voor uw contact met prestatie en eventueel mogelijkheid tot het verwerven van beloning uit die maatschappij. Schep u daarnaast zoveel mogelijk een eigen wereld waarin u kunt leven volgens uw eigen normen. Aanvaardt ook hier elke dag weer het bestaande, ga daarvan uit en werk daarmee. U zult minder gefrustreerd worden en meer bereiken langs deze weg dan door het opbouwen van mooie, maar nu niet te verwerkelijken beelden.

Onthoudt verder: Wetten zijn alleen dáár noodzakelijk, waar de onverantwoordelijkheid van groep en individu zodanig is toegenomen, dat men het gedrag wel door strenge wetten en macht moet regelen. Daar, waar de mens een persoonlijk gevoel van aansprakelijkheid heeft, zal steeds minder een opgelegde regeling van node zijn. Op grond hiervan is de ideale toestand een algehele wetteloosheid, waarin eenieder zodanig bewust is van eigen aansprakelijkheden, dat hij deze ook zonder dwingende en formele regelingen draagt. Maar tracht nooit zonder wetten te leven, voor je alle aansprakelijkheid ook zelf kunt en wilt dragen. Tracht niet de maatschappij te veranderen, maar maak steeds meer van haar onaangename aspecten door je eigen wijze van leven overbodig en daardoor van voorbijgaande aard.

Hiermede moet ik mijn bijdrage beëindigen.

Goedenavond.

d.d. 30 mei 1969